

Αριθμ. Πρωτ. 38/2022

Μακαριώτατε Πατριάρχα Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ
λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν
Μετριότητος κύριε Κύριλλε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν καρδίᾳ βαρυαλούση καὶ ἀθυμία πολλῇ ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ
τῆς φιλάτης ἡμῖν Μακαριότητος οὐ μόνον ἐξ ἀφορμῆς τῶν πρότερα
ληφθεισῶν, ὅλως ἀντικανονικῶν καὶ παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν ὀρθοδόξου
Ἐκκλησιολογίας, ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ρωσσίας περὶ ἰδρύσεως «Ἐξαρχίας» ἐν τῷ κανονικῷ ἐδάφει τοῦ
Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ τῆς ἤδη συντελεσθείσης
τοποθετήσεως τοῦ οὕτω λεγομένου «Ἐξάρχου» Ὑμῶν, Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Κλὶν κ. Λεωνίδου, ὅστις μάλιστα καὶ ἀπέστειλεν
ἀντιμήνσια ὑπογεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐνίας Ἐκκλησιαστικὰς
Κοινοτήτας, αἵτινες ἀτυχῶς παρεσύρθησαν εἰς ἀτραπούς στραγγαλιᾶς
καὶ ὕδατα ὑφαλώδη μακρὰν τῶν κανονικῶν αὐτῶν Ποιμένων.

Σημειωθῆτω δ' ἐνταῦθα, ὅτι αἱ ληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης
Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἀποφάσεις περὶ ἀνακηρύξεως τοῦ
Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, τῆς τῆ
ἡμετέρας Μετριότητος ὡς καὶ πάντων τῶν ἀγίων Ἀδελφῶν τῶν
ἀποδεχομένων τὴν Ἀυτοκέφαλον ἀξίαν καὶ περιωπὴν τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ὡς σχισματικῶν, προφανῶς, στεροῦνται
σοβαρότητος, πολλῶν δὲ μᾶλλον, κανονικῆς ὑποστάσεως. Ἡ ἀγιωτάτη
Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἰδρυτικῶν καὶ
καταστατικῶν αὐτῆς κειμένων, οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἀνωτάτου
δικαστικοῦ ὀργάνου κέκτηται ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὡς ἐκ
τοῦτου οὐδόλως δύναται κρίνειν καὶ κατακρίνειν τὸν Οἰκουμενικὸν
Πατριάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας. Τοῦναντίον, ὡς διαλαβάνει τὸ
σχετικὸν Συνοδικὸν Χρυσόβουλον τοῦ ἔτους 1590 πρὸς τὴν Ὑμετέραν
Ἐκκλησίαν ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσσίας «κεφαλὴν καὶ ἀρχὴν ἔχ[ει] αὐτὸς
τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς τοῦ Κωνσταντινου Πόλεως ὡς καὶ οἱ ἄλλοι
Πατριάρχαι», (Κ. Δελικάνη, Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατρ. Ἀρχιεποφυλακείου
ἐπίσημα Ἐκκλησιαστικὰ Ἐγγραφα, τ. 3, σ. 25, Ἐν Κων/πόλει 1905).

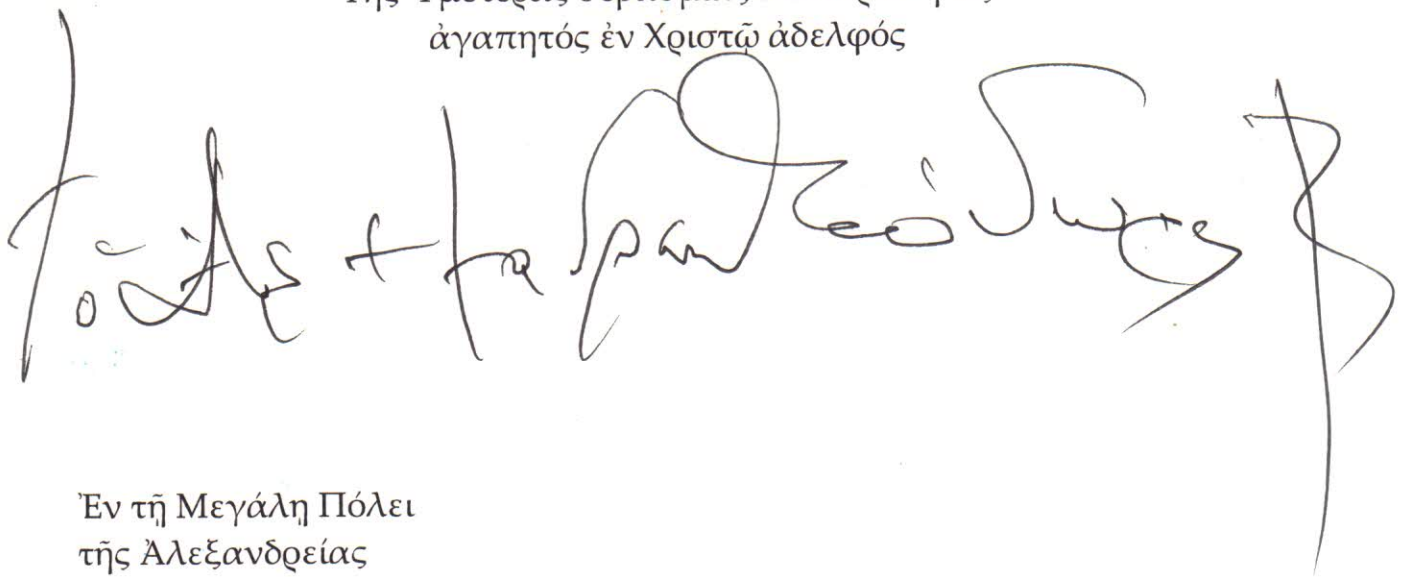
Ὅθεν, στοιχοῦντες ἀπαρεγκλίτως τῇ ἀστασιάστῳ καὶ καθηγιασμένη
Παραδόσει καὶ Πράξει τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας προσεφύγομεν τῷ
Παναγιωτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ πρὸς μείζονα ἀρωγὴν καὶ
διευθέτησιν τῆς προκληθείσης κανονικῆς αὐτῆς ἀνωμαλίας καθότι «αἱ
ὑποθέσεις πᾶσαι τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον
ἀναφέρονται καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποφάσεις λαμβάνουσιν, ὡς τὰ πρωτεῖα

κατὰ τοὺς Κανόνας ἔχοντος τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Εἰ δὲ τυχὸν συναινοῦσι καὶ οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι, εἰ τυχὸν εἴη μείζων ἢ ὑπόθεσις, ἀμετάβλητος ἔσται ἢ ἐξενεχθεῖσα ἀπόφασις», (Μ. Ι. Γεδεών, ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ, Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου, Κων/πολις 1888, τ. 1, σ. 351), ὡς διαλαμβάνει ὁ Συνοδικὸς Τόμος τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν ἐν ἔτει 1663ῳ πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας καὶ ὡς ἐκ τούτου κάλλιον παντὸς ἐτέρου οἶδε αὕτη.

Ἐν προσευχητικῇ καὶ ἐμπόνῳ σιωπῇ ἄχρι τοῦδε ἀνεχόμεθα, κατ' ἄκραν συγκατάβασιν, τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀλλὰ κανονικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς ἀνυπόστατον, δημιουργίαν «Ἐξαρχίας» ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης τοῦ ἡμετέρου Πρεσβυγενοῦς Πατριαρχείου, ἀναμένοντες τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀναδέλφου καὶ πάντη ἀντικανονικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, μὴ προβαίνοντες εἰς τὴν ἐπιβολὴν οἰουδήτινος ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου εἰς τὸν Μητροπολίτην Κλὶν καὶ μηδέποτε «Ἐξαρχον» Ἀφρικῆς κ. Λεωνίδην. Ἄλλ, ὅμως ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθεράπευτον γένηται καὶ ἡ πυορροοῦσα πλήγη σεσηπιᾶ καταστῆ καλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα εἰς ἄμεσον ἀνάκλησιν τοῦ ἐξονομασθέντος δῆθεν «Ἐξάρχου» καὶ ἄρσιν τοῦ σχετικοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θέλομεν καθυποβάλλει αὐτῷ εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὡς οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες διακελεύονται (ἐπὶ παραδείγματι 8/Α', 12/Δ' κ. ἄ.).

Ἐπὶ δὲ τούτοις κατασπαζόμεθα τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει
τῆς Ἀλεξανδρείας
τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου